

Kővárhegy Julius 15te 1854

K 513 / 499

Merres aranyos Lantóm!

Elfelejtéksem rólad ugy-e bár, s szép szóbeli ígér-
seim hogy minél előbb meglátogatlak otthonodban,
tegyeszenken maradt. Emberek fogadása, és a ki meg-
állja, azt mondja a magyar. De előbb utóbb is csak
ennek kellett a dolgot végére tenni hogy írok, s meg-
kérdem hogy vagy? hogy vagyok? mit csinálnak?
Míg meg olyan bajosan esik nekem a levélírás,
még ha nektek kell is írnom, mert annyi az írni
valóm, hogy a pennámat még a formájától is i-
szonydom már. Kezkefélt életem alatt, nem le-
vén sem kedvem sem ingerem a dolgozatra, annyira
elmoroktam tőle, hogy bajosan ejtet csak valamen-
nyire is vésni szoktam, s bár most sem dolgo-
zom világít is annyira mint Körösön, kiváltké-
szé" tekintendőben dolgozom, ezt oly soknak érkei re-
ségem hogy alig várom hogy éppen semmit se
kelljen írnom, s vappennámat rordó, kalamáriso-
mas pokkáló vonja be. De mégsem-e ezt valósá-
gban mindig kell s azt pennával kell szerkeszteni,
most egy kök számára kérszülö imakönyvet dol-
gozom már egy hónap óta, mely iránt a szerkesztő
Hekkenapfal éppen ma irám alá, s melynek lép-
ember végére kérem kell lenni. Köszt papi hivata-
lom, csak időmből veszek el sokat, s különösen
szarabokra szaggatja azt, írni valóit nem sokat
ad

ad, mert minden héten egy predicationot írni, soha
nem nevezhetem. Ha halottam van, minthogy is
mindent ki már confirmálott, azaz Bérre felül
van, predicationnal hokár semmi, azt soha sem
írom le, legfőlebb egy vízszinti skizma címűnk.
Ez hát nem sok dolog, de nem még is oly soknak,
oly hatalmasnak tartom, hogy ki nem mondha,
s ha irratlanul egy Copperfield David,
hoz vagy valami más regényhez huzódhatom,
oly mód nélkül jól érzem magam. Aztán most
rekeszre a kuglikára adtam magamat, és
Kérdésekhez az egyetlen idő töltés, oltár
mest egy délután 3-4 óra körül mit a kugli
állatának ad az ember, minthogy nem jénke
jártak. De a mi hivatalomat legnehezebb
serei, hogy minden nap reggel s este egy-egy fe,
sály órai dolgom lévén, soha egy napra ki nem
mozdulhatok. Néha ki megyek reggeli templom
után egy közeli faluba, hol a feles elölröm s dél
után vissza jövök. Ébőrködés az oka hogy
még anyámat még nem látogathattam, ki ab
kor velem be is jőne, általában itt maradván;
s hó végén tán megkapom segédemet, de akkor
még a képek s levelek következik s ha azon ma
gam honn nem ragok, megkérősitának, s így
anyámkor menetelem hihetőleg augusztus végére
marad el. Búcsó is fűttem volna legalább egy
hetre ki sándulni, mert itt annyi a fűdő mint
a polyan, de jesse az is menő lehetetlenjég
vok

volt, s már a fürdő szaka lejár ma holnap.

Hát ei a nyarat hol töltitek? Nem mentek
efel Oliskához, kire (mellesleg mondva) most
nehézsetek, vesztiből egy példányt hiába várszintó,
be. Ha fel mentek, vigyereket el engem is, be alább
kékben; be irigylem dolgozhat. Erre a két hónapra
olyan szívesen lennék én is professzor hogy ha ez
holnapig nyult a nyakam egy kis vacsira is
élveztek. De jobb nehem így; totkig voltam már
a professzoriggal, nevezetesen a körös s keskeny
professzoriggal, s innen mondan hogy az u. v. v. v.
oficiál pohar helyett még valaha újra az a ke-
serü poharat kellett volna kesembe vennem.

Telvi epüvéjé látom eladva, jól seked. Ugy mint
az első rére? Hát a közepé kéreül-e? Látok hogy
egy időre felhagyat vele, legalább az Erre megje,
tenérből az következetem. De már az volt az
redédes dánosom, nagyon volt. Ugy Eselén dol-
gától? Vagy semmin sem? Azon kezindült busulták.

Ugy elmaradtam a világról; újragohat kapok
ugyan, de a politikaitat épen a nem, a szépirodal-
miahát is csak restelkedve olvasom, de az a rendbe
rende való elfáradás s betegesedés jó nehem; olyan
szépen venülök (kopaszkodam is hogy gyönyörűség
nézni) ha valaha meglátjuk egymást, rám sem
ismertek. Már pedig meglátjuk valaha – mitör az
nem tudom, hogy hamar lenne: valamit sem me-
nem.

Mensovicnak mondt meg, kérem őt is, látta
bácsi hogy végleges tudósításokat a fordítmányok
előfizetők iránt tegyék meg, hogy rendelkez-
kezem – azt hiszem én is azt monthatom min-
ten.

Isokonay, hogy „nem levén elegendő prenumerac-
són, dugálsz dőlt a farsangi pécéma.” Lemmi baj;
szerettem volna ugyan abból kapandó pénxel tőz-
mirentbe kinné megrongálni finansziámat, de
máskor már meg is sikerülend.

Kitéggisándónak megpróbáltam ha még ma
irnom lehetne; aeki adása vagyis levele a vála-
skal, de nem tudom hány krákkal selik, holnap fe-
dij falura vissznek, semetéri mariora; s ma e levelet
szerezném mindenestere postára kemmi. Azért ha
aeki nem irhatok elégejék meg a jó hándókkal s a,
kon biztatással hogy más most igazán ö'vön jött,
mo loco candidábra.

Le pedig eides Jankám irj nekem vagy egykor. Irj
töket kedves feleséjdről, dulcinkáról, lairól s
még a kien marhádról is. Irj dölguiről, rothad-
vedről, főfájásdról és bajusdról. Irj arról az
anonym ekeket borról mely kétség kívül már rég
elfogyott, irj tolliról és mindenről. Köszöntök mind-
annak, kik ezt tőlem jó neven vették, Kiliók Káro-
ly, Fodorékat, Gabodisándókat. Ölelő feleségedet s
gyermeteidet, végre pedig egész ö'lelő barátod.

Károly

Arany Janosnak.